

ปอบ มนต์ ตรา ตำรา พลัง ลับ

I

แต่งเรื่อง
KAKERU KOBASHIRI
ภาพประกอบ
Yoshinori Shizuma
แปล วิศุทธิ์ พิเศษภูวนิษฐ์

ปก
มู
ดรา
ดำ
พล
ดา

แต่งเรื่อง

Kakeru Kobashiri

มดปล-ทอ

Yoshinori Shizuma

เมื่อเงยหน้า
ตรวจดูทางไป
ฉันต้องตัวแข็งทันที
เพราะเห็นร่าง
สวมชุดมิดชิด
ถูกส่องด้วย
เปลวเพลิง
สั้นไทวบนพิน...

“แก่อย่ามากินซูปของฉัน
โดยพลการนะ!”

ทหารรับจ้างสัตว์

ชายหนุ่มครึ่งคนครึ่งสัตว์ผู้เผ่าฝัน
จะกลายเป็นมนุษย์

ฉันเปลอ
มองริมฝีปาก
ของซีโร่ทันที
ถ้าปากของฉัน
ไปสัมผัส
คงเป็นการ
ลบหลู่
ไม่ผิดแน่

อัลบัส

จอมเวทย์เยาว์ผู้รู้ที่อยู่
'ตำราของซีโร่'

“จวบ? ทำไมต้อง
ประกบริมฝีปาก
กับริมฝีปากด้วย
พิธีกรรมรี? ...

ทดลองกับเราไหม?

ทหารรับจ้าง”

ซีโร่

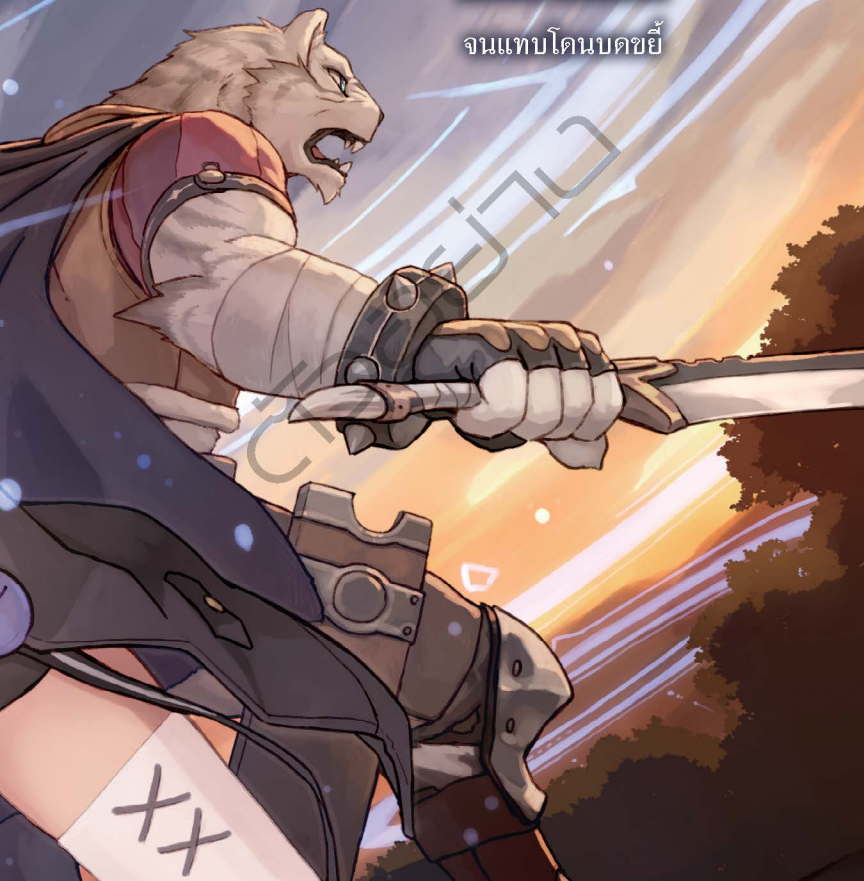
แม่่มดผู้ไม่ประสีประสาโลก กำลัง
ออกเดินทางค้นหา ‘ตำราของซีโร่’

“ราชาปิศาจ
ไร้นามของเราเอ๋ย
จงจุดิในร่างสัตว์
ที่อุทิศให้และ
ฟังเสียงของเรา!”

ซีโร่ซู่สองแขน
ตะโกนเสียงแหลม
เสียงนั้นน่ากลัวทรงพลัง
และลึกล้ำหนักแน่น
จนแทบโค่นบคชย์

Contents

บทที่หนึ่ง ‘แม่มดกับผู้ตกสู่ห้วงลึกลับ’	P014
บทที่สอง ‘ตำราของซีโร่’	P053
บทที่สาม ‘กลุ่มจอมเวทของซีโร่’	P081
บทที่สี่ ‘หมายเลขสิบสาม’	P143
บทที่ห้า ‘เผาไฟประหาร’	P201
บทที่หก ‘มนตร์ต้องห้าม’	P235
บทสุดท้าย ‘อนุญาตให้เวทมนตร์’	P321

Zero kara hajimeru Mahou no Sho 1

ปฐมมนตรา ตำราพลิกโลก 1

ประพันธ์โดย KAKERU KOBASHIRI
ภาพประกอบโดย YOSHINORI SHIZUMA
แปลโดย วิสุทธิ์ พิษขจรวิภา

Zero kara hajimeru Mahou no Sho Volume 1
©KAKERU KOBASHIRI / KADOKAWA CORPORATION 2014
Edited by ASCII MEDIA WORKS
First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,
through TOHAN CORPORATION, Tokyo.
Thai translation rights © 2017 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN [e-book] 978-616-583-055-3

บรรณาธิการบริหาร กุณิน โจนรัตน์วานิชย์
กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสุรงค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ, ชนิตตา นิตชาชาติ
พิสูจน์อักษร พิทักษ์ณัฏ โสมดี, โคกิชฐา เข็มทองใหญ่
กราฟิก เจษฎาพร ภานวณิชสิทธิ์แสง, อภิสันท์ รสโรสง
ฝ่ายผลิต อูบล มังมี

จัดทำโดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร. 02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
โดย บริษัท อินเตอร์เน็ททีฟมีเดีย จำกัด ตามดอกเขียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้
รวมทั้งการจัดเก็บ ถ่ายทอด ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์
การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

**ปฐมนตรา
ตำราพลิกโลก**

โลกลูกใหม่ในยามโพล้เพล้จนกลายเป็นสีแดงฉาน

ควันท่าทะเลวงห้องฟ้าคล้ายสัญญาณควันกับความร้อนของเปลว

เพลิงชวนให้หายใจอึดอัด

กลิ่นเผาสิ่งมีชีวิต

คำภาวนาฏกอ่าน

ระฆังของโบสถ์กำลังส่งเสียง

คลื่นมวลชนโห่ร้องยินดีเต็มลานกว้างล้อมรอบเปลวเพลิง
ศักดิ์สิทธิ์แผดเผาสิ่งชั่วร้าย

ฉันจ้องมองแม่หมดที่ลูกใหม่อยู่แถวหน้าสุดของผู้คน

โห่ร้องสุดเสียงใส่ร่างที่ร้องให้พุ่มพ่าย ตะเกียกตะกายด้วยความ
กลัวและทรมาน

“น้ำในแม่น้ำทะเลก็เข้ามาเพราะฝนท่าใหญ่จนไม่น่าเชื่อใช่ไหม
คนตายเป็นเบือ ไร่นาก็โดนพัดไปครึ่งหนึ่ง ทั้งหมดเป็นฝีมือของยาย
แม่दनัน”

ได้ยินเสียงทุ้มกังวานดังจากในหมู่มวลชน ตามด้วยเสียงเห็น
ด้วยว่า น่ากลัวจัง เสียงแหลมของผู้หญิงตะโกนว่า “เจ้าขาดกร! เอา
ครอบครัวของฉันคืนมา!” ก่อนหินกริตผ่านอากาศกระแทกร่างแม่หมดที่
อาละวาดตื่นทรุนทรายเพราะถูกไฟเผา

“น่ากลัวจริงๆ...แม่दनैया หมู่นี้ได้ยินแคในข่าวลือแต่ไม่น่าเชื่อ
ว่าจะอยู่ใกล้ขนาดนี้ ไปซ่อนตัวอยู่ไหนกัน...คงขโมยเด็กทารกไปบูชาตัณ
ละมั้ง? ได้ยินว่าเจตศพทองเป็นภูเขานในบ้านลับ”

“กลุ่มอัศวินโบสถ์ไปเจอเข้านะ ปกติเหมือนไม่ค่อยทำงาน แต่

พอถึงเวลาคับขันโบสถ์ก็พังพาได้จริงๆ ผู้ที่พอจะต่อกรกับปีศาจของ
แม่มดมีแค่พระเจ้าของโบสถ์”

แม่มดตื่นนอน อาละวาดและร้องตะโกนจนในที่สุดก็แน่นิ่งไป ร่าง
นั้นสีดำเป็นตอตะโกในกองเพลิง...สะใจจริงๆ คุณแม่มด

ฉันทัวเราะในใจแบบนี้

“เหล่าพลเมืองผู้เปี่ยมจิตศรัทธาเอ๋ย!”

บาทหลวงผู้จุดไฟใส่ร่างแม่มดและกล่าวคำภาวนาส่งเสียง
ตะโกน

“บัดนี้ความชั่วร้ายได้ถูกกำจัดแล้ว! ไม่มีแม่มดผู้แปดเปื้อนใช้
วิชาเวทเรียกปีศาจมาสร้างความหวาดกลัวกับความปั่นป่วนอีกแล้ว!”

มวลชนพากันส่งเสียงเฮ

ประสานเสียงว่าโบสถ์จงเจริญสันไหว่ห้วงอากาศ เปลวเพลิงยิ่ง
ลุกไหม้เพราะความเร่าร้อนนั้น

ปฏิทินโบสถ์ปี 526

โลกมีแม่มด มีความรู้เรียกว่าวิชาเวทอยู่

และโลกยังไม่รู้จักวิทยาการที่เรียกว่าเวทมนตร์

ปฐม มน ตรา ตำรา พลิก โลก

บทที่หนึ่ง
‘แม่มด
กับ
ผู้ตกสู่
ห้วงสัตว์’

วันนี้ออกมาจากกันบั้งความมืด

แสงแดดฤดูร้อนแผดเผาเสียดแทงดวงตา จึงสวมชุดลึกลับ
เปลือกตาเล็กน้อย พอลองออกไปข้างนอกถ้าหินย้อยเย็นเยือก
อากาศร้อนอบอ้าวทำให้หายใจอึดอัด

ยังไม่คุ้นเคยกับแสงอาทิตย์

แม้กระนั้นท้องฟ้าก็เป็นสีครามแผ่กว้าง เมฆลอยไหล ป่าขึ้น
สบายตัว

นี่คือข้างนอกหรือ โลกเหมือนกับที่เคยเห็นในภาพประกอบของ
หนังสือแต่มีสีสันสดใสกว่าในภาพ เหนืออื่นใดคือสิ่งเหล่านี้กำลัง
เคลื่อนไหว

แมลงกำลังบิน นกส่งเสียงร้อง สัตว์ป่าออกวิ่ง ขณะมองภาพ
เหล่านี้ก็ก้าวเดินด้วยเท้าเปล่า สัมผัสใบไม้ตักเปียกชื้นช่างเย็นสบาย
แต่หินก้อนเล็กกับกิ่งไม้ทำให้รู้สึกเจ็บนิดหน่อย

กลิ้งดินเปียก กลิ้งใบไม้ละ และกลิ้งผลไม้เน่าผสมปนกัน
กลิ้งชวนให้สงบอย่างประหลาดลอยอบอวลในอากาศ

เมื่อเหลือบมองถ้าที่ออกมาเมื่อครู

ความมืดนั้นชวนให้รู้สึกดีไม่น้อย เสียตายนิดหน่อยถ้าต้องออก
จากที่นี่ แต่รอคอยมานานเกินไปแล้ว

อ่านหนังสือที่ไม่มีทางอ่านหมดจนเกลี้ยง ได้ข้อสรุปที่ไม่มีวันยุติ

รู้สึกเหมือนใช้เวลามาชั่วโมงครึ่ง รู้สึกเหมือนผ่านเวลามาชั่วโมงครึ่ง

แต่ก็เหนื่อยนิดหน่อย คงรอดต่อไม่ไหวแล้ว

“เราจะออกจากที่นี่ หมายเลขสิบสาม”

รู้สึกปลอดภัยไปร่งหลังกล่าวคำพูดตัดสินใจ

จากนั้นชูนิ้วแล้วหันฝ่ามือใส่อากาศขึ้นไปทางปากถ้ำ เมื่อขยับนิ้วขึ้น ปากถ้ำก็เกิดเสียงแล้วถล่มกลายเป็นกำแพงดินทลายธรรมดา

เมื่อนึกถึงใบหน้าบูดบึ้งของหมายเลขสิบสาม ก็หัวเราะลั่น

เดินในป่าได้พักหนึ่งก็มาถึงแม่น้ำสายเล็ก กระโดดข้ามแล้วเดิน

ตรงต่อ...เจอแม่น้ำสายเล็กคล้ายกันอีก แทนที่จะบอกว่าคล้ายกันควรบอกว่าแม่น้ำสายเล็กเส้นเดียวกัน แปลกจริง น่าจะเดินมาโดยไม่เลี้ยวสักครั้งแท้ๆ ทำไมเจอแม่น้ำเส้นเดิมอีก?

พอตรงเสียงในลำคอ ก็กระโดดข้ามแม่น้ำสายเล็กอีกครั้ง เมื่อหันกลับไป แม่น้ำสายเล็กที่กระโดดข้ามเมื่อก็กลับไม่อยู่ตรงนั้น

“เซตแต่นรี ชักทำตัวน่ารังเกียจขึ้นทุกทีนะ มาตัดสินใจว่าเราเป็นฝ่ายผิดสัญญา...”

สัญญาว่าจะรอ สัญญาแบบนั้นจริงๆ แต่ทางโน้นทำให้รอคายนานเกิน ทางนี้รอมานานเกินพอแล้ว รอนานเกินไปสำหรับรอคนเดียว

ทำอย่างไรดี หลังครุ่นคิดหลายวินาทีก็เปล่งคำพูดอย่างรวดเร็ว และกวาดแขน...

“บทแห่งการเก็บเกี่ยว วรรณคดีแปด... ‘คุโระ (ทลายภูเขา)’!”

ปรากฏเสียงดังกึกก้องทันที ป่าส่วนหนึ่งพัดปลิว

...หลังจากนั้น วันเวลาผ่านไปพอสมควร

2

ฉันมักคิดเสมอว่าป่ายามเย็นช่างสุนทรีย์

โดยเฉพาะตอนแสงแดดฤดูร้อนลดทอนลง และบรรยากาศฤดูใบไม้ร่วงเข้มข้น

เมื่อดวงอาทิตย์คล้อยต่ำเล็กน้อย แสงแดดจะถูกแมกไม้บัง ทำให้ป่ามืดลงทันที และตอนป่ามืดสลัวย่อมเป็นสีแดงด้วยดวงอาทิตย์ยามเย็น นักเดินทางจะเตรียมตัวค้างแรมกลางแจ้งเสร็จสิ้น เหลือแค่ดับกองไฟห่มผ้าคลุม สัมผัสถึงบรรยากาศที่ป่าโดนปิดกั้นในความมืดพร้อมกับเฝ้ารอยามเช้า

ตอนนี้คือช่วงเวลาที่กลางระหว่างกลางคืนกับยามเย็น ภายในป่าชวนปวดตาเพราะสีแดงของดวงอาทิตย์ตกดิน...ฉันตั้งหน้าตั้งตารวังหือขณะล่าคอสมัสอันตรายถึงชีวิต

ความสุนทรีย์ของป่ายามเย็น? เรื่องพรรคนั้นช่างท่วมันเถะ! ฉันบัดตันไม้เดียวกับกิ่งไม้เล็กๆ ที่ขวางทางพุ่งเข้าหลังต้นไม้ใหญ่ ปรับสมทหายใจแวนหนึ่ง...ทันใดนั่นเอง

“บทแห่งการล่า วรรณคดีสี่... ‘เรดาเอสท์ (ทำสายหิน)’!”

ต้นไม้ใหญ่ปลิวพร้อมเสียงระเบิด ฉันโดนชดคระเด็นกถึงบนพื้นอย่างน่าสมเพช

ดินระเบิด...? ไม่ใช่ ไม่มีดินระเบิดไร้กิ่งอย่างนี้หรอก

กำลังถูกโจมตีด้วยอาวุธปริศนาบางอย่าง แต่ไม่รู้ว่าอาวุธนั้นคือ
อะไรจึงมีแต่ต้องหนีอย่างเดียว

ช่วย ช่วย ช่วยเป็นบ้า!

ฉันฟังเสียงฝีเท้ารุกไล่มาด้านหลังกับเสียงมอเตอร์ดังแหลมแปลก
แปร่ง พอรีบยื่นขึ้นก็ออกวิ่งสุดแรง แก้วหูถูกเล่นงานเพราะเสียงระเบิด
เสียงรอบด้านจึงฟังไกลห่างชอบกล การทรงตัวก็เพี้ยนไป เข้าแทบทรุด
ทุกครั้งที่กำลังเดิน

แต่ว่าไม่มีเวลามาล้ม

ซินหยุดยืนต้องตายแน่

มีหวังโดนฆ่าตัดคอ แล้วก็ถลนหนีเอาไปประดับ ไม่รู้ว่าเป็นโจร
หรือขโมย แต่ที่แน่ๆ คือไม่มีทางเจรจกันอย่างละมุนละม่อมได้

พื้นดินเหมือนเนาของป่า ภูมิคุ้มมยวบยาบ รากต้นไม้ยื่นออกมา
เกะกะทำให้วิ่งลำบาก จึงหว่านนั้นก็มีก้อนของร้อนพุ่งเฉียดแก้มฉับ
ประหนึ่งลูกศร บักตันไม้และหายไป

ในที่สุดฉันก็รู้ตัวจริงของผู้โจมตีแล้ว

โธ่วัย บ้าจริง!

“เกลียดแม่มดที่สุด! สุนัขพันธุ์ไปซะ! ฉันไม่ได้เกิดมาเพื่อเป็น
เหยื่อสังเวชของพวกแกนะ!!”

เคยได้ยินข่าวลือว่าแม่มดของประเทศนี้ใช้วิชาเวทที่ไม่มีใครเคย
เห็น ไม่อยากเชื่อแต่พอเห็นลูกศรแสงบักตันไม้แล้วหายไปคงไม่มีอะไร
ให้สงสัย

สถานการณ์เลวร้ายสุดขีด...คู่ต่อสู้คือแม่มด

รู้ตัวจริงของผู้ใจงอก็ดีทรอกแต่ว่าเมื่อเป็นแบบนี้ชีวิตคงอยู่ใน
อันตราย ฉันทิ้งอย่างเอาเป็นเอาตายยิ่งขึ้น

ทันใดนั้นมีบางอย่างเกี่ยวเท้า มันคือรากไม้

หน้าซ้ายยังสัมผัสมา ข้างหน้านั้นไม่มีพื้นดิน...แต่เป็นหน้าผา

เฮ้อ อย่างน้อยขอให้ตกไปเบาๆ หน่อยนะ หรือให้มีแม่น้ำไหล

ตรงจุดตกก็ยังดี

พระเจ้าเอ๋ย ฉันทภาวนาต่อพระเจ้าที่ไม่ได้เชื่อ จากนั้นก็ล้ม
โครมใหญ่ตกไปด้านล่างหน้าผา

โชคดีพื้นดินอยู่ใกล้ๆ และโชคร้ายตรงสุดตกคั่นไม่ใช่แม่น้ำ แต่
มีนักเดินทางกำลังคนหม้ออาหารเย็น

...ช่วยจริงๆ ด้วย

ไม่สิ คนที่ช่วยคงเป็นนักเดินทางที่โดนฉนชนมากกว่า สวมเสื้อ
คลุมมิดชิดแต่ดูแล้วร่างกายค่อนข้างบอบบาง ส่วนฉนคือชายร่างยักษ์

ขอโทษ ยกโทษให้ด้วย ถ้าหับตายจะสร้างสุสานให้ หากมีเวลา
นะ

พริบตาต่อมาฉนกระแทกพื้นดิน นอนหงายรู้สึกเจ็บแปลบจาก
กลางหลังไล่ไปถึงท้อง

“อะ อะ...อ๊าๆๆ!”

ได้ยินเสียงกรีดร้องสิ้นหวังใกล้ๆ

ดูเหมือนนักเดินทางจะหลบฉนที่หล่นจากบนหน้าผากะทันหัน
ได้ทัน แต่ต้องจ่ายค่าชดเชยมหาศาลแทน...นั่นคืออาหารเย็น ขอโทษ
จริงๆ

ฉันทรงเสียงลุกขึ้น นักเดินทางพุ่งเข้ามาคว้าคอฉันทแยหน้า
หลัง

“แก! บังอาจทำซุบที่เราเฝ้าพุ่มพื้กทกหมด! คิดว่าเราต้องเสีย
เวลาแคไ้ไหนกว่าจะทำซุบนี้ไ้! มันต่างกับยั้งสิ่งมีชีวิตกินนะ! บังอาจ
บังอาจทำพั้งไม่ไ้เป็นท่า...!”

“ตะ ตะๆๆ เตียวก่อนใจเียนๆ! ขอโทษจริงๆ แต่ตอนนีไ้ไม่ไ้
เวลามาพูดเรื่องพรรคั้้นนะ!”

“เรื่องพรรคั้้น...รี? ยั้งมีปัญหาไหนสำคัญกว่าซุบของเรา...”

“เจ้าบ้า อันตราย!”

ฉันทะคอกและรีบั้งตัวเจ้านั้นหมอบร่างบนพื้นดิน มีกั้ร้อน
พุงเฉียดเหนือศึระะอีกครั้

“...ยั้งนี่เเอง มีสินะ”

“เข้าใจกันไ้ไ้ไ้ไ้ไ้แล้ว เ่นเถอะ!”

พอพูดสิบฉันทแบกเจ้านั้นขึ้นไหล่แล้วออกวิ่ง

จากนั้นสงสัยว่าทำไมฉันทต้องแบกเจ้านี้ด้วยนะ

“เฮ้ ทำไ้มาถึงแบกเรา”

ดูเหมือนอีกฝ่ายก็สงสัยเหมือนกัน ใจตรงกันดีนี่นา คุณนัก
เดินทาง

ฉันทคิดแบบนั้นแวบหนึ่ง

“สถานการณั้พาไปนะ!”

ฉันทตอบตามตรง แต่ใช้เจ้านี้เป็นนกด่อแล้วหนีจะฉลาดกว่าหรือ
เปล้านะ

ทิ้งไปตอนนี้เลยดีไหม?

“นาย...โดนไล่ตามอยู่รึ?”

สัมภาระบนไหล่ถามอย่างใจเย็นโดยไม่รู้ว่ามีฉันกำลังคิดไม่เชื่อ
ดูเหมือนจะปรับตัวได้ไวต่อสถานการณ์ที่ถูกคนอื่นวิ่งแบกบนไหล่

“ดูก็ว่าจะรู้นี่ ไส้ตามมาแบบคิดจะฆ่ากันเห็นๆ!”

“...ไปทำอะไรมา?”

“ไม่ได้ทำสักหน่อย! แค่อยากได้เหยื่อสังเวย...อย่างชายผู้ตกสู่
ห้วงสัตว์!”

ฉันตะคอกตอบทันทีเมื่อได้ยินคำถามเชิงตำหนิ

ผู้ตกสู่ห้วงสัตว์คือครั้งคนครั้งสัตว์ พุดง่ายๆ สัตว์ประหลาด
รูปร่างพิกล ไม่รู้ทำไมแต่บางครั้งในโลกจะมีสัตว์ประหลาดรูปร่างเป็น
สัตว์เหมือนฉันถือกำเนิดจากพ่อแม่ที่เป็นมนุษย์ธรรมดา

และดูเหมือนแม่ไม่ค่อยจะได้หัวของผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ไปเป็น
เครื่องมือสำหรับใช้ฆ่าเวท ฉันจึงตกเป็นเป้าโปรดปรานของเจ้าพวกที่
ชอบเอาหัวไปขายให้แม่ मद สรุปคือโจรรวมถึงพวกคนเถื่อนทุกประเภท

ฉันโดนจับกุมครั้งแรกตอนอายุสิบสาม...พุดง่ายๆ หมู่บ้านถูกโจร
เล่นงานเพราะฉัน ตอนนั้นฉันยังเด็ก อ่อนแอไม่มีกำลังปกป้องคนของ
หมู่บ้านจากพวกโจรติดอาวุธ

ผลลัพธ์คือฉันรอดชีวิต แต่คนในหมู่บ้านตายไปสามคนเพราะ
ฉัน

ฉันจึงออกจากหมู่บ้านมาเป็นทหารรับจ้างเหมือนที่ผู้ตกสู่ห้วง
สัตว์จำนวนมากทำ เพื่อหนีจากพวกคนเถื่อนจึงเข้าเป็นพวกเดียวกับคน

เดือน นับตั้งแต่นั้นก็ใช้ชีวิตในแต่ละวันย้ายไปตามประเทศที่สถานการณ์
ไม่ดีเพื่อแสวงหาสนามรบ

ทหารรับจ้างคือนักทำสงคราม ถูกจ้างด้วยเงินจากฝ่ายหนึ่ง
ของกองกำลังสองฝ่าย เผชิญหน้าและชนเข้ากับทหารรับจ้างของอีกฝ่าย
การพุ่งรบระหว่างประเทศใหญ่ การปะทะกันเล็กน้อยของผู้ปกครองท้องถิ่น
และการแย่งชิงดินแดนของชนเผ่าจำนวนน้อย...เป็นเรื่องขวนทเหตุ
แต่ตราบใดที่มนุษย์ไม่เลิกฆ่าฟันกัน กลุ่มทหารรับจ้างก็มีงานไม่ขาดมือ

โดยเฉพาะผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ซึ่งมีความสามารถสูง เป็นที่
ต้องการในทุกสนามรบ จึงประกอบอาชีพทหารรับจ้างอย่างอิสระไปได้
เรื่อยๆ โดยไม่ต้องสังกัดกลุ่มทหารรับจ้างนำอดีต

หรือพูดให้ถูกคือ ได้แต่ใช้ชีวิตแบบนั้น...

ไม่ว่าเป็นประเทศ เมือง หรือหมู่บ้านไหนๆ ก็ไม่ต้องการให้ผู้ตก
สู่ห้วงสัตว์อยู่ ขนาดโตไปสก็ยังตราหน้าบอกว่าพวกเรคือตัวเสียด
สำหรับมนุษย์ธรรมดาไร้กำลังยอมกลัวสิ่งมีชีวิตอย่างฉันเป็นธรรมดา

หน้าขี้ยังเพราะโดนภัยร้ายของสังคมอย่างแม่ดต้องการหัว
พวกโจรจึงมักถูกลากผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ไปสู่อความป่าเถื่อน แต่เพิ่งเคยโดน
แม่ดเล่นงานโดยตรงครั้งแรก ดูเหมือนที่ผ่านมาจะแค่ดวงดี

เคยคิดแคว่าแม่ดเป็นพวกเจ้าเล่ห์คอยควบคุมโจรเพื่อเอาหัว
ฉัน แต่นับจากวันนี้ประดับความเป็นตัวอันตรายในใจฉันถูกยกขึ้น
พรวดพราดขึ้นแล้ว

แต่ถึงอย่างนั้น...

ได้ยินเสียงกรีดผ่านอากาศดัง พิว ฉันรีบขยับเข้าไปในเงาไม้

ต้นไม้แข็งแรงถูกปัดด้วยลูกศรแสง ส่งเสียงกร๊อบแกร็บจากตรงกลางแล้ว โคนลง

“โอ้ว้อย...นี่มันอะไรกัน! วิชาเวทกลายเป็นหน้าไม้แบบยิงร้าว ตั้งแต่เมื่อไหร่!”

ได้ยินมาว่าใช้วิชาเวทที่ไม่เคยเห็น แต่ไม่คิดว่าจะเหนือสามัญสำนักขนาดนี้ ฉันทันด่าพร้อมอกร้างอีกครั้ง

แม้ไม่รู้เรื่องแม่มดกับวิชาเวทละเอียดนัก แต่โดยทั่วไปการใช้วิชาเวทต้องประกอบพิธีกรรมขนาดใหญ่ เคยได้ยินตำนานวีรบุรุษสุดดาซึนทำนองว่า แม่มดประกอบพิธีเกือบหนึ่งเดือน ตอนกำลังจะใช้วิชาเวทร้ายแรงขนาดทำลายล้างประเทศหนึ่ง กลุ่มอัศวินของโบสถ์ก็โค่นแม่มดได้หุดหวิด

วิชาเวทต้องใช้เวลา ดังนั้นแม่มดจะซ่อนตัวในบ้านลับและให้ลูกน้องจำนวนมากปกป้องบ้านลับ เพื่อประกอบพิธีกรรมวิชาเวทอย่างใจเย็น...มันน่าจะเขียนแบบนี้

แต่ถ้ามีลูกศรแสงที่ร่ายระหว่างวังหรือเทคนิคระเบิดต้นไม้ใหญ่ โดยไม่ใช้ดินระเบิด คำอธิบายเชิงประวัติศาสตร์ทุกอย่างคงใช้ไม่ได้แล้ว ฉันทันกำลัสนับสน เขาเป็นว่า ตอนนี้ต้องหนีเพื่อเอาชีวิตรอดก่อน

“...นั่นคือ ‘สัทม์ (ไล่นก)’ รึ...?”

สัมภาระบนไหล่หลุดบางอย่าง

พอฉันทันวิ่งต่อโดยไม่สนใจ สัมภาระเคาะหัวฉันทันปุๆ

“เฮ้ ต้องหนีด้วยรึ?”

“แหงละ! ไม่นี่ก็ตายสิ!”

“ไม่หรอกน่า...ดีละ เอาลงที”

พริบตาต่อมา ฉันทเวียงสัมภาระบนไหล่ทั้งแบบไม่ปราณี ในเมื่อบอกให้เอาลงก็ไม่มีหน้าที่ต้องแบกสัมภาระวิ่ง ลาก่อนนักเดินทาง ฉันทขอเอาตัวรอดคนเดียว

แต่ระหว่างวิ่งไปได้ไม่กี่ก้าว ฉันทล้มลงพื่นอย่างน่าสมเพชอีกครั้ง เพราะจู่ๆ พื่นดินสั่นขึ้นลงรุนแรง

“ฮึ่ม อูย...!”

ฉันทรางเสียงเงยหน้า และสงสัยตาตัวเอง แม่มดโจกรรีดร้องโหเซล้มลง ดินสีด้านเริ่มหมุนขึ้นกะทันหันพร้อมเหล่าต้นไม้ และไม่นานก็สร้างก๊อพงขนาดต้องแหงนมอง

“อะไร...! นี่มัน เกิดอะไรขึ้น...!”

ฉันทตะโกนแล้วหันมองนักเดินทางทันที แวบแรกตั้งใจจะดูว่าปลอดภัยรึเปล่าแต่ดวงตาต้องถูกตรึงบนร่างนั้นโดยไม่คาดคิด

ฮูดปิดหน้านักเดินทางร่วงตก เห็นผมสีเงินส่องประกายทั้งตัว ก่อนโบกสหายด้วยสายลมแรง

...ผู้หญิง

แถมยังเป็นสาวสวยจนแทบไม่น่าเชื่อ

ตอนนี้ชีวิตตกอยู่ในอันตรายจึงไม่ใช่เวลามาคิดเรื่องนั้น แต่เมื่อลองนึกดูแล้วร่างที่อุ้มทั้งเบาและบอบบาง น้ำเสียงนั้นจัดว่านึ่งหากจะบอกว่าเป็นผู้หญิง แต่เดี๋ยวกินกว่าจะเป็นผู้ชาย น่าเสียดาย รู้แบบนี้ น่าจะจับหลายๆ ที่จดจำสัมผัสสบนเรือนร่างเอาไว้ สัญชาติญาณในฐานะผู้ชายจะพึมพำด้วยความรู้สึกไม่รู้กาลเทศะแบบนี้ก็ไม่แปลก

แต่ไม่น่าเชื่อ

ผู้หญิงคนนี้...เป็นคนทำเธอ? สิ่งนี้ล่ะ?

ตรงนี้มีแค่แม่มดโจร ฉันทน์ และสาวสวยคนนี้

เหตุการณ์ประหลาดในตอนนี้อกำลังจู่โจมโดยมีแม่มดโจรเป็นเป้าหมาย แน่ใจว่าฉันทน์ไม่มีปัญญาทำแบบนี้ ถ้าอย่างนั้นคงคิดเป็นอื่นไม่ได้

เพียงไม่นาน สิ่งนั้นก็เสร็จสมบูรณ์

กล่องดินยักซ์กล่องหนึ่งซึ่งดูเป็นธรรมชาติประหนึ่งอยู่ตรงนั้นตั้งแต่แรก แต่กอดันรอบบริเวณด้วยคุณสมบัติประหลาดอันชัดเจน

“นี่คือบทแห่งการจับ วรรคที่สาม... ‘เอทราาร์ค (โกดิ่งหิน)’ อาศัยแค่ ‘สโธม’ ไร่กำลังกว่าจะออกมาคงต้องใช้เวลาวันหนึ่งเต็มๆ ถ้าใช้ ‘เรดาเอสท์’ คงออกไปได้...แต่ดูเหมือนจะใช้พลังมากเกินไป ถ้าไม่พักสักหน่อยคงออกไปไม่ได้” เฮาสะ...มีเรื่องอยากถามสักหน่อย”

รอยยิ้มเย็นชาประดับบนริมฝีปากแดงของผู้หญิงคนนั้น ขนตาวาวจากเปลือกตาที่หลบลงเล็กน้อย กับสีของดวงตาที่ดูไม่ยึดติดต่อสิ่งใด สีม่วงฟ้าใสกระจ่างราวอัญมณี

ฉันทน์ทรุดนั่งหมดแรง อ้าปากค้างเหมือนคนบ้าจ้องมองผู้หญิงคนนั้น

“เธอคือ...แม่มด...เธอ...?”

ผู้หญิงคนนั้นหันมา สวยจนน่ากลัวจริงๆ แต่สีหน้าท้าวหาญที่ผู้หญิงคนนั้นแสดงแทนรอยยิ้มเย็นชาก็ช่างสมกับเป็นมนุษย์ เห็นถึงความเขาวัวกับความไร้เดียงสา

เหมือนเป็นคนละคนกับพริบตาเมื่อครู่

“ถูกต้อง...เราคือแม่มด แม่มดแห่งโคลนมืด! ผู้ค้นหาความหมายจากไร้ความหมาย ผู้ให้กำเนิดความมีจากความไม่มี”

จิ้งหรีด ดีละ อย่างนี้เอง เข้าใจแล้ว

วินาทีถัดมาฉันลุกขึ้นและแผ่นอ้าวจากตรงนั้นทันที

3

ถ้าพูดถึงเรื่องโชคดีที่เกิดมาเป็นสัตว์ประหลาดคือมีความสามารถทางร่างกายอันยอดเยี่ยม

หากวิ่งเต็มกำลังก็ไม่มีใครตามทัน ถ้ามนุษย์ธรรมดาชกกับผู้ตกลูกศรแล้วผลก็แพ้คงจบลงที่มนุษย์ตาย ส่วนฉันไร้บาดแผล เป็นร่างกายแสนสะดวกสำหรับทำเรื่องป่าเถื่อน

ดูเหมือนฉันจะหนีจากแม่มดพ้น

วิ่งหนีฟุ้งหะยาน วิ่งผ่านป่ากลิ้งออกมาบนทางเดินสายเล็กที่หญ้าหรือมดหุ้ม หอบหายใจจนไหล่โยกคลอนซ่อนตัวหลังเงาไม้ เพ่งมองป่าที่วิ่งออกมาเมื่อครู่ ป่าถูกปิดกั้นในความมืดแต่ไม่ปรากฏว่ามีใครตามมา ถึงอย่างนั้นฉันยังสะกดลมหายใจดูลาดเลาพักหนึ่ง หลังตรวจดูความปลอดภัยจนแน่ใจแล้วถอนหายใจโล่งอกหุดนั้งตรงนั้น

ให้ตายเถอะ...ช่วยเป็นบ้า ฉันตรวจตรารอบข้างอย่างถี่ถ้วนอีกครั้งค่อยเตรียมตัวค้างแรมกลางแจ้งในความมืดสลัวยามค่ำคืนที่ใกล้เข้ามา

ต่อให้เป็นสาวสวยหยาดยิ้มแฉ่งไหนแต่แม่มดคือความชั่วของโลก
เหนือสิ่งอื่นใดคือเป็นศัตรูคู่แค้นของฉัน ถึงเป็นสาวสวยขนาดชวนให้คิด
ว่าถูกฆ่าก็ไม่เป็นไร แต่ฉันเสียชีวิตมากกว่าค้นหาของร่างท่อนล่าง
อย่างไรเสีย ต่อให้ผู้ตกลูกสู่วังสัตว์ตายไปก็คงไม่มีใครสงสารอย่างน้อย
มีแค่ตัวเองรักชีวิตตัวเองก็ยังมีดี เพราะมันน่าสงสารร่างกายที่เกิดขึ้น

ผู้ตกลูกสู่วังสัตว์เป็นที่เกลียดชังของโลก ไม่เพียงมีรูปร่างภายนอก
น่ากลัวแต่เหตุผลอันดับแรกคือผู้ตกลูกสู่วังสัตว์ส่วนใหญ่เป็นทหารรับจ้าง
ไม่ก็โจร พูด่างๆ คือพวกฆาตกร ถ้าฉันเป็นพ่อแม่คนคงหาทางไม่ให้
ลูกเข้าไปใกล้ผู้ตกลูกสู่วังสัตว์ ห้ามเข้าเมือง ห้ามเข้าร้านและห้ามเข้ามาใน
สายตา

พุดชดๆ คือโลกนี้ไม่มีใครยอมเป็นพวกเดียวกับผู้ตกลูกสู่วังสัตว์
เลยสักคน

ถึงมีความสามารถในฐานะทหารรับจ้าง ไม่ลำบากเรื่องปากท้อง
แต่โดนบังคับให้เติมพื้นที่ชีวิตไม่ว่าจะต้องการหรือไม่ ช่างเป็นเรื่องน่าขมขื่น
สำหรับฉัน อยากเปิดร้านเหล้าเล็กๆ ที่ไหนสักแห่ง มีภรรยา
น่ารัก แล้วค่อยๆ ตายไป...แต่น่าเสียดายโลกคงไม่ยอมอนุญาต

“ก็ดันเป็นแบบนี้ละนะ...”

ฉันถอนหายใจ ก้มดูมือมีขนแข็งปกคลุมของตัวเอง

ผู้ตกลูกสู่วังสัตว์ส่วนใหญ่จะมีรูปร่างเป็นสัตว์กินเนื้อขนาดใหญ่
โดยมากจะเป็นหมีหรือหมาป่า แต่กรณีของฉันไม่รู้ว่าเป็นต้นแบบ
คืออะไร คงเป็นสัตว์ตระกูลแมว แต่ต่อให้เป็นแมวคิดอย่างไรก็ดูดูร้าย
เกินไป ขนสีขาวยาวดัดลายดำจางๆ ถึงจะพูดแบบนั้นแต่ก็เป็นสีขาวยกือบ

กระต่ายที่ล่าเอามาเป็นวัตถุดิบต้องโยนทิ้งไปตอนหนีแม่มดโจร
ในซูบจึงมีแค่ผักที่ขึ้นแถวๆ นั้นกับเนื้อแห้งอาหารฉุกเฉิน จากนั้นโรย
เกลือนิดหน่อย หั่นไขมันสัตว์ที่หุ้มหนังแล้วใส่ไว้ในกระเป่าลงไป ซิมรส
คำหนึ่ง เติมเกลืออีกนิด น่าจะประมาณนี้ ที่เหลือก็เคี้ยวอีกหน่อยให้
รสชาติเข้าที่แล้วค่อยกิน ระหว่างนั้น...ฉันค้นกระเป่าหยิบเข็มทิศกับ
แผนที่ออกมากางบนตัก

...แผนที่ราชอาณาจักรเวเนซึส ฉบับปรับปรุง
พอคำจะไปเมืองใหญ่โพมิตัม มีของแปลกๆ จากทั่วโลกอยู่ครบ
ครั้น

เมืองหลวงพลาสท์ จะมีนักแสดงมาแสดงโชว์ในลานกว้างวัน
เทศกาลของเทพธิดาทุกอาทิตย์!

ของชิ้นชื่อ : เอบรูบอร์ (หมูป่ายักษ์พันธุ์เฉพาะราชอาณาจักร)
อย่างทั้งตัว เนื้อนุ่มชุ่มฉ่ำ

ระวัง! ในป่ามีเอบรูบอร์ตามธรรมชาติอาศัยอยู่ ห้ามล่า ต่อให้
อ้อมก็ต้องเดินบนทางเดิน

ข้อความสุดท้ายทำให้ฉันหน้าบึ้ง

“ฉันไม่ได้เดินตัดผ่านป่าเพราะอยากห rokok ยกโทษให้หน่อย
ละกัน”

ฉันพิมพ์คำแก้ตัวที่ไม่ได้บอกให้ใครฟังพลางคะเนตำแหน่ง
ปัจจุบันของตัวเองจากตำแหน่งดวงดาวและจุดที่ถูกจู่โจมโดยแม่มดโจร

ที่นี่...คือราชอาณาจักรเวเนซียสเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ตรงเกือบ
ใจกลางทวีป รุ่งเรืองในฐานะจุดเชื่อมต่อการเดินทาง เมื่อก่อนมีสภาพ
คล้ายเป็นเกาะโดดเดี่ยวบนแผ่นดินล้อมรอบด้วยเทือกเขา แต่เพราะการ
เจาะรูภูเขาทำให้มีการติดต่อกับประเทศข้างเคียงและเรียกนักเดินทาง
กับพ่อค้าเร่ร่อนได้เป็นจำนวนมาก

เพราะทะเลถูผ่านภูเขาซึ่งที่ก่อนหน้านี้ต้องอ้อมมาตลอด ทำให้
แม้ค่าเข้าประเทศจะแพงสักเล็กน้อย นักเดินทางก็ยังนิยมเลือกผ่าน
ประเทศนี้ แน่นอน ตอนเข้าประเทศต้องผ่านทางใต้ดินซึ่งสร้างทะเลภูเขา
แต่มันใหญ่เกินจินตนาการทำให้ต้องมีที่พักให้นักเดินทางพักผ่อนระหว่าง
ทางด้วย ภาพร้านแผงลอยกับที่พักสองด้วยตะเกียงหลากสีตามจุดต่างๆ
ตามทางใต้ดินมีมิติข่างเหมือนภาพมายา ถ้าฉันเป็นเด็กมนุษย์คง
ตื่นตื่นน่าดู แต่หนูมีสี่ขาคลีโอแพทรีไปตามประเทศข้างเคียงว่าในเวเนซียส
'เกิดปัญหาขึ้นเล็กน้อย'

พวกนักเดินทางรวมถึงพ่อค้าจะหลีกเลี่ยงการไปประเทศที่
สถานการณ์น่าวิตก เพราะหากเข้าไปพัวพันการสู้รบอาจเป็นอันตราย
ถึงชีวิต หรือทำให้ไม่เช่นแบบนั้นถ้าประเทศวุ่นวายจะมีโจรปรากฏตัว

เมื่อเป็นเช่นนั้น ประเทศนี้ซึ่งเติบโตเพราะผลประโยชน์จาก
นักเดินทางคงอยู่ไม่ได้ แน่นอน พวกคนใหญ่คนโตของประเทศเริ่ม
หุ่่มก้าล้งแกไขปัญหา โดยเริ่มจากเพิ่มกำลังทหาร...รวมรวมทหารรับจ้าง
ช่าวนั้นแพร่กระจายไปทั้งในและนอกประเทศจนถึงหูของทหารรับจ้าง
อย่างฉัน

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงอยู่ระหว่างทางมุ่งไปเมืองหลวงพลาสท์ของ

ราชอาณาจักรเวเนียสเพราะต้องการงาน พอถามเรื่องราวจากทหารยามตรงชายแดน ก็ถูกสั่งให้ถือหนังสือแนะนำตัวไปเมืองหลวงเพราะผู้ตกสู่ห้วงสัตว์คือกำลังหลัก แต่มันก็ยุ่งยากพอสมควร

เพื่อหลบเลี่ยงแหล่งอาศัยของสิ่งมีชีวิตเฉพาะถิ่นจำนวนมากที่อยู่ในเวเนียสหนทางจึงคิดเคี้ยวอย่างยิ่ง ดังนั้น ระหว่างเดินทางจึงต้องใช้แผนที่ตลอดเวลา ฉันขยับนิ้วไปตามแผนที่กระดาษหนึ่งกะเป๋อยๆ เพราะโดนลบและวาดใหม่หลายครั้ง หลังออกจากทางที่กำหนดที่ปักในตอนแรกจนทะลุป่าก็โผล่มาทางตอนนี้ ทิศทางของพลาสติก...

“...ทางนั้นสินะ”

เมื่อเงยหน้าตรวจดูทางไปฉันต้องตัวแข็งทันที

เพราะเห็นร่างสามสุดมืดชิดถูกส่องด้วยเปลวเพลิงสั้นไหวบนพื้น...และกำลังจับทัพไฟไม้กินซูปในมือ

4

“วะ...เหวอ!”

ฉันร้องเสียงหลง เพราะด้วยคุณสมบัติของผู้ตกสู่ห้วงสัตว์ทำให้ฉันความรู้สึกไว ไม่ค่อยโดนใครย่องเข้ามาใกล้ แต่ฉันกลับจับความรู้สึกเจ้านี้ไม่ได้ อย่างสิ้นเชิงเลยด้วย แค่นั้นก็น่าตกใจพอแล้วแท้ๆ แคมฟลายตรงข้ามยังเป็นสาวสวยหยาดเยิ้มนั่น...หรือก็คือแม่มด หนาซ้ำกำลังกินอาหารเย็นของฉัน ทำเอาฉันไม่รู้ว่าตัวเองตะโกนเพราะเรื่องไหนกันแน่

“แก่อย่ามากินซูปของฉันโดยพลการนะ!”

หากเดาจากคำพูดที่เปล่งจากปากทันที คงตะโกนเพราะถูกแย่งอาหารเย็น

เมื่อฉันทแยงซูปมาทั้งหมด แม่ मदก็อุทานว่า “ฮะ” แบบไม่พอใจ
“อะ เอาคืนมานะ! อาหารเย็นของเรา!”

“พูดอะไรของเธอ! ของฉันต่างหาก!”

“เมื่อกั๊นายทำซูปของเราหกไม่ใช่เธอ! ต้องแสดงความจริงจังโดยทำของเหมือนกันคืนให้สิ!”

“ฉันไม่มีความจริงจังให้แม่ मदหรอก!”

“ถ้าอย่างนั้นก็ได้! หากทางนั้นทำแบบนั้น ทางนี้ก็ทำแบบนี้!
...จะใช้วิชาเวทละนะ”

ฉันทพูดไม่ออกเมื่อได้ยินคำขู่มั่วตั่วของแม่ मद จริงด้วย อีกฝ่ายคือแม่ मद แทนที่จะมัวปกป้องซูปอย่างใจเย็นสู้จับดาบหนีดีกว่า

“ฟังให้ดีๆ ถ้าไม่มอบซูปนั้นให้เราเดี๋ยวนี จะทำให้ทางเหนืออดอยาก แพร่โรคระบาดใส่ทางใต้ เพิ่มจำนวนหนูทางตะวันตก และทำให้ข่าวสาส์นทางตะวันออกเหี่ยวแห้ง โลกจะพินาศเพราะนาย จงคืนสิ่งนั้นมาให้เราเดี๋ยวนี!”

แม่ मदซัดๆ

แต่ไม่รู้ทำไมถึงไม่รู้สึกลัวว่าอันตรายเลย

ฉันทชินกับพวกจิตมุ่งร้าย ความคิดเป็นศัตรู และจิตสังหาร หากมีสิ่งเหล่านั้นมุ่งมาหาจะรู้ทันที ต่อให้ไม่รู้มือก็จะยื่นไปยังดาบโดยอัตโนมัติ แต่ความโมโหต่อฉันทของแม่ मदคนนี้มีแต่รูปลักษณ์ภายนอกเนื้อในไร้พิษสง

หลังกลุ่มใจครู่หนึ่ง...

“เชิญตามสบายเถอะ”

ฉันก็เลือกข้าวเย็น ไม่ว่าโลกจะเป็นอย่างไรขอแค่ฉันปลอดภัย ก็พอ หรือต่อให้ฉันตายหากพาโลกร่วมทางไปด้วยคงไม่เลว ฉันแย่งทัพพีไม้จากแม่ดที่ตกตะลึงแล้วรีบตักซूपใส่ปาก

“หวา! หวา! นะๆ นายรู้ตัวหรือเปล่าว่าพุดอะไร? ขนาดปีศาจยังให้ความสำคัญกับโลกมากกว่านี้เลยนะ! เฮ้ ห้ามกินหมดนะ!”

“อย่ามาเกาะ น่ารำคาญ!”

ฉันสลัดแม่ดที่กระโจนเกาะหลัง แม่ดร้องครางลั่นบนพื้น จากนั้นเกิดความเจ็บผิวดรรมชาติ ฉันหยุดตักซूपและหันไปมอง

ร่างนั้นนอนนิ่งบนพื้นไม่ขยับ ท่างแปลกๆ แะ

คงไม่ได้ตายหรอกมั้ง แม่ดจะตายก็ช่าง แต่มาตายโดยไม่ได้ตั้งใจฆ่ามันชวนให้รู้สึกไม่ดี

“...เฮ้?”

ฉันส่งเสียงเรียกแบบหวาดๆ ตอนนั้นเอง...

“...เรา”

ได้ยินเสียงอู้อี้ อะไรกัน ยังมีชีวิตนี้มา ไม่เพียงยังมีชีวิตแต่เหมือนมีบางอย่างสีดำน่าสงสัยซึมออกจากตัวร่าง

...หรือว่าสถานการณ์เริ่มไม่ดีแล้ว?

ไม่รู้สักถึงอันตรายแต่ฝ่ายตรงข้ามคือแม่ด หากกระตุ้นให้โกรธจริงๆ ไม่รู้จะทำอะไรบ้าง ฉันเกร็งร่างด้วยความกลัว...

“เราก็ออยากกิน...”

แต่ต้องหมดแรงทันที

อย่าว่าแต่โกรธเลย เสียงนั้นยังสั่นระริกเหมือนวิงวอน

อย่ามาล้อเล่นนะ บรรยากาศคล้ายเด็กสาวอับโชคที่โดนรังแก
นั่นมันอะไร เมื่อบวกกับเสื้อคลุมหอมช่อยิ่งชวนให้น่าสงสัยเข้าไปใหญ่
แบบนี้เหมือนฉันเป็นผู้ร้ายซัดๆ เลยไม่ใช่หรอ

“เรา...หิวข้าว กว่าจะทำซุปร้อนได้ต้องเสียเวลาทั้งวัน...อุตุส่าห์...
อุตุส่าห์หรือกิน...พยายามทำมาตลอดตั้งแต่เช้า...”

แม่มดคืบพื้นพร้อมเค้นเสียงพูดออกมาเช่นนั้น
พอได้ยินแบบนี้ก็รู้สึกเจ็บเหมือนกัน นึกขอโทษจากกันซึ่งหัวใจ
แม้จะเป็นสถานการณ์ฉุกเฉินต้องหนีจากการล่าหัวของแม่มด
โจร แต่ฉันก็ทำซุปร้อนนี้จริงๆ แกรมพอดูจากผลลัพธ์ยังถูกช่วยชีวิต
ไว้ด้วย อย่างน้อยควรให้ซุปลึกถ้วย ถึงฝ้ายตรงข้ามเป็นแม่มดแต่ฉัน
ไม่ได้ตกต่ำเป็นเศษเสี้ยวขนาดนั้น

“อีกอย่างซุปร้อนอร่อยจะตาย...เราเองก็อยากกิน...”

ฉันหรือ อร่อยหรือ ได้ยินอย่างนั้นรู้สึกดีเหมือนกัน แม้จะรีบ
ทำแต่เป็นผลงานที่มั่นใจพอตัว ฉันกระเดาะลิ้นเบาๆ แล้วยื่นซุปลึกเต็ม
ถ้วยให้แม่มด ฉันยอมแพ้

แม่มดทำสีหน้าสดใสขนาดรู้ได้ผ่านสูด ฉวยถ้วยจากมือฉันแล้ว
ยกจดปากดื่มซุปร้ออีกๆ

“ทำแบบนี้ตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่อง มัวชักช้าอยู่ได้”

และแสดงท่าทางเช่นนี้ เพราะอย่างนี้ละถึงได้เกลียดสิ่งมีชีวิต
อย่างสาวสวย แม่มดแถมยังเป็นสาวสวย เลวร้ายสุดๆ

แม่มดกินชุปหมดในอีตใจและหยิบเศษเนื้อตากแห้งกันถ้วยใส่ปาก จากนั้นยื่นถ้วยมาหาฉันด้วยท่าที่ไม่คิดว่าจะโดนปฏิเสธแม้แต่บ่อย

“ขออีก”

ไร้ความเกรงใจสินดี ฉันย่นจมูก แน่นอนว่าไม่ได้รับถ้วย

“เธอมาทำอะไร มีธุระอะไรกับฉัน”

“อยากตอบอยู่หรอก แต่มันหิวจนไม่มีแรงตอบ”

ผู้หญิงคนนี้น่าซึ้งเป็นบ้า...แต่ว่าแม่มดไม่มีทงที่หวาดกลัวแม้จะโดนฉันเขมบใส่

ฉันเสียดายชีวิตตัวเอง ไม่คิดสู้กับแม่มดซึ่งๆ หน้าด้วย ในเมื่ออยู่ไม่ได้ผลคงมีแต่ต้องทำตาม แต่ยอมทำตามง่าย ๆ ก็น่าหงุดหงิด

“ถ้ายอมตอบจะให้อีกถ้วย”

พอฉันบอก แม่มดมองถ้วยเปล่ากับฉันสลับไปมาหลายครั้งแล้วดันถ้วยใส่ฉัน ศัลยาบอกว่าจะยอมตอบ ตักชุปมาซะ และแม่มดก็เริ่มเล่าจริงๆ ด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น

“ตอนนี้เราอยู่ระหว่างเดินทาง กำลังตามหาชายชื่อ ‘หมายเลขสิบสาม’ นะ”

หมายเลขสิบสามไม่ใช่ชื่อ แต่เป็นหมายเลขต่างหาก

อยากพูดชัดแต่ยังอดใจเอาไว้ เพราะฝ่ายตรงข้ามคือแม่มดสามัญสำนึกของฉันคงใช้ไม่ได้ผล

ฉันรับถ้วยจากมือแม่มดแล้วตักชุปใส่เงียบๆ

“หมายเลขสิบสามเป็นพี่น้องร่วมคันคว้าวีธาเวทด้วยกันใน

‘ปาจันทร์ธนู’ กับเรา แต่รับงานยุ่งยากนิดหน่อยจึงออกจากถ้ำ นับจากนั้น ไม่ว่าจะรอแค่ไหนก็ไม่มีข่าวคราว เราจึงจำใจต้องไล่ตามพลั้งเวทเหนียวขึ้นของเจ้านั้นเดินมาถึงที่นี่ แต่ว่า...”

‘ปาจันทร์ธนู’ อยู่ริมทวีป เป็นชื่อเรียกของ ‘ป่าไร้ราชา’ และเป็นดินแดนที่เกี่ยวข้องกับแม่มดอย่างลึกซึ้ง ทุกประเทศต่างกลัวไม่กล้ายืนยันว่าเป็นอาณาเขตของประเทศตน ยังผลให้กลายเป็นพื้นที่ว่างเปล่า พวกล่าแม่มดของโบสถ์เคยเข้าไปหลายครั้ง...แต่ดูจากการที่แม่มดของ ‘ปาจันทร์ธนู’ ออกมาเดินอย่างสง่างามเผย แสดงว่าหน่วยล่าแม่มดของโบสถ์มีแต่พวกไร้ความสามารถ

“ในประเทศนี้มีการล่าแม่มดใช่ไหม”

“ของพรรคนั้นมันก็มีทั่วโลกไม่ใช่หรอ”

แม่มดพูดด้วยสีหน้าหม่นหมอง ฉันทึ่งตะคอกตอบ

“เทียบกับที่อื่นแล้วรุนแรงเกินไป เราแค่เดินอยู่เฉยๆ ยังเกือบถูกเผาตั้งสามครั้ง”

อ้อ ฉันทึ่งหน้า นั่นคือ ‘ปัญหาเล็กน้อย’ ของราชอาณาจักรเวเนียสในปัจจุบัน ปัญหาเล็กน้อยที่อยากคลี่คลายจนต้องรวบรวมทหารรับจ้างอย่างผู้ตกสู่ทวงสัตว์...นั่นคือปัญหาเกี่ยวกับแม่มด

“ได้ยินว่าแม่มดก่อจลาจลนี่ละ การล่าแม่มดก็ต้องรุนแรงขึ้นเป็นธรรมดา”

“แม่มดก่อจลาจล?”

แม่มดถามกลับแล้วจะพริบตาอย่างแปลกใจ

“...ไม่หลงยุคไปหน่อยรี?”

แม่มดอย่างเธอยังมีหน้ามาพูดอีกเธอละ ฉันพูดชัดในใจแต่แม่มด
ทำสงสัยจริงๆ

แต่...มันก็หลงยุคจริงๆ นั่นแหละ การจลาจลครั้งใหญ่ของ
แม่มดเคยได้ยินแค่เมื่อสมัยก่อน

“ฉันก็เคยคิดว่าการจลาจลของแม่มดเป็นเรื่องหลอกลวงล้ำสมัย
เกินไป...แต่ดูจากการมีแม่มดโจรปรากฏตัวเล่นงานฉัน แสดงว่าน่าจะ
เป็นความจริง เพราะแม่มดมาเล่นงานนักเดินทางแบบนี้คิดยังไงก็ถือว่า
ผิดปกติ”

จะว่าไป การล่าแม่มดของประเทศอื่นเหมือนกับ ‘ล่าพวกเหลือ
รอด’ มากกว่า

เมื่อห้าร้อยปีก่อน เกิดสงครามระหว่างแม่มดกับโบสถ์ หลังพ่าย
แพ้ในสงครามนั้นพวกแม่มดก็ซ่อนตัวเงียบๆ ใช้ชีวิตตามที่ต่างๆ โดน
โลกตราหน้าว่าเป็นความชั่วและถูกล่าเรื่อยมา

แต่ว่า...พอผ่านมาห้าร้อยปีก็เริ่มอึดตัว

แน่นอน แม่มดที่จงใจปรากฏตัวโปรยหว่านเกศภัยย่อมถูกล่า
แต่ตอนนี้การล่าแม่มดนิยมนิสัยสงบเสถียรที่ใช้ชีวิตเงียบๆ คงไม่ทำให้ใครดีใจ
เมื่อปราศจากคนดีใจย่อมไม่มีค่าให้ประเทศกับโบสถ์ลงมือทำ เดิมที
สำหรับโบสถ์การล่าแม่มดเป็นเพียงเครื่องมือแสดงถึงบารมีกับพลัง เมื่อ
ไร้ความช่วยยอมไม่มีความถูกต้อง เมื่อปราศจากความถูกต้องผู้คนคงไม่
ศรัทธาในพระเจ้า ถ้าอย่างนั้นทำให้แม่มดคือความชั่วชะก็หมดเรื่อง...
พูดง่ายๆ คือแบบนี้

หากมีคำเรียกร้องจากประเทศ กลุ่มอัศวินของโบสถ์คงออกมา

เคลื่อนไหวแลกกับเงินบริจาคนอกกฎ...

แต่เวเนียสไม่ได้ทำแบบนั้นโบสถ์จึงแค่เฝ้ามองเงียบๆ ส่งผลให้พวกแม่มดของเวเนียสอาละวาดตามใจชอบ ประเทศจึงต้องพยายามหาทางปราบปราม

“ความจริง หลังเข้ามาในเวเนียสก็ได้ยินข่าวลือเหตุการณ์อันตรายจากฝีมือแม่มดไม่ขาด ดูเหมือนการที่แม่มดยึดหมู่บ้านหรือเอาชาวบ้านมาเป็นทาสจะไม่ใช่ว่าเรื่องน่าแปลก งานยุ่งยากที่บอกคงไม่ใช่ไปช่วยก่อกองจลาจลหรอกนะ เธอแค่แกล้งทำเป็นไม่รู้แต่ความจริงมาเข้าร่วมการจลาจลนั้นหรือเปล่า?”

ถ้าอย่างนั้น การที่เวเนียสเป็นอันตรายต่อแม่มดคนนี้ก็ถือว่ากรรมตามสนอง แต่พอแม่มดได้ยินคำพูดฉันก็หน้าซีดเผือดคล้ายหวาดกลัว

“ใครจะไปทำเรื่องยุ่งยากพรรค์นั้น...! ถ้าก่อกองจลาจลสำเร็จแล้วยึดประเทศ ต้องปกครองประเทศนั้นนะ? เราเกลียดเรื่องยุ่งยากที่สุดอีกอย่างถ้าจะปกครอง ยุ่งยากได้ประเทศมืดแคบมีแมงมุมเยอะกว่านี้”

ไม่มีหรอก ประเทศน่ากลัวพรรค์นั้น ฉันจินตนาการภาพสาวสวยหยาดยิ้มโดนแมงมุมจำนวนมากรุมทั้งขึ้นมาแวบหนึ่งแล้วรู้สึกเสียใจสุดๆ เล่นเอาข้าวรสชาติกร่อยหมด...อ้าว? หม้อล่ะ

พอสังเกตว่าหม้อที่กอดไว้หายไปฉันจึงรีบหันมองแม่มด ไม่รู้เอาหม้อไปถือตั้งแต่เมื่อไหร่แกมยังขยับทัพพีไม่หยุดมือ

“อะ เธอเอาไปตั้งแต่เมื่อไหร่...ทำได้ยังไง!”

“เราคือแม่มดนะ นักรบสัตว์เอ๋ย ถ้าต้องการจะถอนขน ลอกคราบนายให้ตัวล่อนจ้อนในพริบตาก็ทำได้สบายๆ โขคร้ายเองที่ประมาท

ซูปนี่เป็นของเรา”

“ยะ ยายนี่...!”

ถึงจะคำรามเสียงต่ำเพราะรู้สึกว่าคุณโดนดูถูก แต่หม้ออยู่ในมือ
แม่มดไม่มีหนทางเอาคืน

ฉันจึงกินซูปจากถ้วยที่เหลือในมืออย่างช่วยไม่ได้

“...ว่าแต่ ถ้าอย่างนั้น งานยุ่งยากที่ว่าเป็นอะไรเธอ?”

“หาของนะ โดนเจ้าพวกคิดไม่ซื่อขโมยหนังสือเล่มหนึ่ง หมายเลขสิบสามออกไปเอาหนังสือนั้นคืนมา”

“หนังสือ?”

“ของล้ำค่ามีแค่เล่มเดียวในโลก หากโดนเอาไปใช้ในทางชั่วร้าย
คงเกิดเรื่องไม่ดีนิดหน่อย”

“เรื่องไม่ดี?”

แม่มดปิดปากเงียบปริบตาหนึ่ง หยุดมือกินซูปในหม้อและกล่าว
เสียงสงบอย่างประหลาด

แค่คำเดียว

“โลกจะพินาศ”

“...โลก ทำไมนะ?”

“บอกว่าจะพินาศ”

ฉันอึ้งตันที

“ยอดเลยนะ น่ากลัวจริงๆ กลัวจนแทบร้องไห้แน่ะ”

“ต่อให้ไม่เชื่อว่าจะทำท่าจริงจังกว่านี้หน่อยสิ? เราเสียใจเหมือน
กันนะ”

“บอกว่าโลกจะพินาศเพราะหนังสือเล่มเดียว ฉันไม่ได้ซื้อขนาด
ยอมเชื่อจนกลัวทันทีหรอก”

“หนังสือเล่มเดียว...? พูดบ้าง ไม่ใช่เล่มเดียวแต่แค่หน้าเดียวก็
พอจะทำให้พินาศแล้ว”

แม่มดยังคงพูดอย่างเยือกเย็น ไม่ได้ส่งเสียงน่ากลัวหรือแตกตื่น
จนโอเวอร์ บรรยากาศคล้ายแค่บอกถึงความจริงแต่คำพูดนั้นก็กลับน่าเชื่อ
ถืออย่างประหลาด น่าเชื่อถือแต่ว่า...ก็ไม่ต้องเชื่ออยู่ดี

เพราะโลกยังปลอดภัยอยู่แบบนี้ ไม่รู้หนังสือมันถูกขโมยไป
ตอนไหน แต่จากคำพูดของแม่มด หมายเลขสิบสามอะไรนั่นน่าจะออก
ตามหาหนังสือและไม่กลับมานานพอสมควร

หากหนังสือนั้นมีพลังพอจะทำให้โลกได้จริงๆ น่าจะพินาศไป
นานแล้ว

“ต่อให้เป็นความจริง...เรื่องนั้นมันเกี่ยวอะไรกับฉัน? ฉันถามว่า
‘มีรูอะไรกับฉัน’ ไม่ได้ถามเหตุการณ์เดินทางของเธอสักหน่อย”

“อะไรกัน ไม่เข้าใจรี”

“ขอโทษที่ฉันมันพวกที่มึนนะ”

“พูดง่ายๆ เราต้องเอาหนังสือกลับคืนมา ดูเหมือนสิ่งนั้นจะอยู่
ในประเทศนี้ แต่ประเทศนี้ให้แม่มดไปเดินคนเดียวออกจะไม่สะดวก
มีอันตราย แคมถ้าถูกไล่ตามคงเหนื่อยน่าดู”

ดังนั้น แม่มดบอกแล้วมองฉัน ในที่สุดฉันก็พ้อเดาออกแล้ว

“นายจงเป็นผู้คุ้มกันของเราซะ”

“ขอปฏิเสธ!”

ฉันตอบทันที แบบเต็มทีเดียว

“ปฏิเสธได้ชัดเจนมาก...ไม่มีความเกรงใจกันเลยสักนิด”

“จะให้อธิบายนไหม? ฉันเกลียดแม่มดที่สุด”

“เดี๋ยวลี ไม่ได้ขอให้ทำฟรีๆ เราคือแม่มด แม่มดคือผู้มอบเหยื่อสังเวทแก่ปีศาจ ก่อให้เกิดปาฏิหาริย์...ในเมื่อทำสัญญากันต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างสมน้ำสมเนื้อ นั่นคือแนวคิดพื้นฐานของวิชาเวท”

“ไม่ใช่เรื่องค่าตอบแทน แต่ฉันอยากให้แม่มดสูญพันธุ์ไปซะเลยมาประเทศนี้เพื่อช่วยเรื่องนั้น เพราะหากมีประเทศที่ปราศจากแม่มดชีวิตฉันคงดีกว่านี้ ให้เป็นคนคุ้มกันแม่มดแบบนั้นมันก็ผิดวัตถุประสงค์นี่ละสิ”

“ช่างเป็นผู้ชายปากกล้าจริงๆ ขนาดแม่มดอยู่ตรงหน้าแท้ๆ...ทำไมเกลียดแม่มดถึงขนาดนั้น”

“นี่เธอ...เห็นหน้าฉันแล้วยังพูดอย่างนั้นอีก разве?”

“หน้า?”

แม่มดมองหน้าฉันจากนั้นเอียงศีรษะด้วยความฉงน

“สมชายดีนี่นา เราไม่ได้เกลียดหรอก”

“ประชดเถอะ!”

“ไม่ได้ประชด ขนสวย ดวงตาคมกริบ ขากรรไกรแข็งแรง...มีความงดงามของสัตว์ร้ายอย่างสมบูรณ์แบบ อีกอย่างใบหน้าของมนุษย์ที่ซ่อนใต้ขนเราคิดว่าไม่เลวเลย”

ใบหน้า...ได้ชน? ฉันจับหน้าตัวเอง แต่ยังเป็นใบหน้าของสัตว์ตามเดิม

“...เห็นใบหน้าของฉันด้วยหรือ?”

“แน่นอน ถ้าไม่เห็นคงไม่คู่ควรจะขนานนามว่าแม่ผดทอด
ไต่ยืนคำว่าผู้ตกสู่ห้วงสัตว์นี้กว่าพูดอะไร ที่แท้หมายถึงร่างนั้นเองรี นั่นคือ
‘การคืนกลับของอาคมสัตว์จตุ’ ต่างหาก”

“กะ...การคืนกลับของอาคม?”

“แม่ผดจะร้ายวิชาใส่คน หลังมีพลังของสัตว์มาจตุ มนุษย์จะ
เปลี่ยนร่างเป็นนักรบสัตว์มีพลังแข็งแกร่ง นี่คือ ‘สัตว์จตุ’ ในอดีตเมื่อ
พันปีก่อน ยุคสมัยที่ประเทศเข้มแข็งหลายแห่งหมกมุ่นกับการต่อสู้
ไต่ยืนว่ามีนักรบสัตว์จำนวนนับล้านถูกสร้างขึ้นมา”

“มะ หมายความว่าแม่ผดเป็นคนสร้างผู้ตกสู่ห้วงสัตว์หรือ!”

“ผิดไปหน่อยนะ อาคมกับการคืนกลับของอาคม คล้ายกันแต่
แตกต่างกันใหญ่หลวง อาคมถูกใช้ตามความตั้งใจแต่การคืนกลับของ
อาคมเป็นเพียงผลลัพธ์สุกโซ่เชิงจักรกล”

“ขอโทษที่ แต่พูดอะไรไม่เห็นเข้าใจเลย”

พอฉันทำหน้าบึ้ง แม่ผดจึงพูดเสียงสนุกคล้ายบอกกับนักเรียน
หัวไม่ดี

“จะอธิบายให้ฟัง...หยิบหินนั่นมาทีสิ”

แม่ผดชี้หินก้อนเล็กแบนข้างตัวฉัน หลังยื่นให้ตามคำพูดแม่ผด
กิ้งหินก้อนเล็กในมือเบาๆ

“สมมติว่าหินก้อนนี้คือวิชาเวท และเราผู้เป็นแม่ผดจะขว้างมัน”

แม่ผดขว้างหิน เร็วจนจินตนาการไม่ออกจากไหล่บอบบางนั้น
หินกระดอนต้นไม้ข้างหลังแม่ผดและเต็งกลับมาหาเจ้าตัว แม่ผดหลบ

หินก้อนนั้น ทำให้หินโดนหัวฉัน

เสียงกระแทกดังแบบไม่ใช่เรื่องล้อเล่น ถ้าฉันไม่ใช่ผู้ตกสู่ห้วง
สัตว์คงเสียดอกไปแล้ว

“...เจ็บนะ”

ฉันคำรามห่มดำแต่แม่มดยักษ์โหด ไม่มีที่ท่าสำนึกผิด

“เราเสียดันไม้ และหินกระดอนดันไม้ แต่เราไม่ได้จับ ผลลัพธ์
คือไปโดนตัวนายที่อยู่บนเส้นทางนั้น วิชานี้ก็มีเหตุการณ์แบบเดียวกัน
นี้เกิดขึ้น”

“กระดอนดันไม้มาโดนฉันเหรอ?”

“ใช่ ถ้านักรบสัตว์ตายวิญญานของสัตว์จะกลับไปหาแม่มด แต่
หากแม่มดคนนั้นตายวิญญานสัตว์จะสูญเสียที่กลับและจะไปหา ‘ตัวตน
ซึ่งใกล้เคียงกับแม่มดผู้ใช้วิชาเวทที่สุด’ ส่วนใหญ่คือลูกหลาน และวิญญาน
สัตว์จะสถิตในครรภ์ผู้หญิงจนมีนักรบสัตว์ถือกำเนิด นั่นคือผู้ตกสู่ห้วง
สัตว์ที่นายพูด”

“สรุปคือในตระกูลฉันมีแม่มด เพราะแม่มดนั้นตายฉันเลยกลายเป็น
เป็นผู้ตกสู่ห้วงสัตว์เหรอ? อะไรรึกัน ไม่เห็นเคยได้ยินเลย!”

“ถึงรอบข้างไม่รู้แต่ความจริงคือความจริง เราคือแม่มด ไม่โกหก
เรื่องวิชาเวทหรอก”

แต่ความเห็นของสังคมโลกคือโอบสร์บอกว่า ‘เพราะชาติก่อนทำ
ชั่วจึงมีปิศาจสถิตในร่างกายจนกลายเป็นสัตว์’ ดังนั้นมนุษย์ผู้ตกสู่ห้วง
สัตว์จึงป่าเถื่อนชอบการต่อสู้และหมกมุ่นกับการต่อสู้ทุกวัน

สำหรับฉันที่ต้องการคืนวันอันสงบสุข อยากบอกว่า อย่าล้อเล่น

นะ โบสถ์จึงพินาศไปซะ แต่ผู้คนส่วนใหญ่เชื่อเรื่องนี้ ทำให้คำวิจารณ์นั้น
ทิ่มแทงฉัน

“แต่ว่า...ตระกูลของฉันไม่น่าจะมีแม่มด...”

“โดยพื้นฐานแม่มดชอบอยู่โดดเดี่ยว แถมยังมีชีวิตยืนยาว ตอน
ลืมไปว่าเมื่อครั้งอดีตเคยมีคนในตระกูลเป็นแม่มด อาคมนั่นก็ย้อนกลับ
มาหา”

แม่มดถอนหายใจครั้งหนึ่งขณะจ้องมองหม้อซูปว่างเปล่าอย่าง
เศร้าหมอง

“...อยากกลับไปเป็นมนุษย์รึ?”

แม่มดถาม

“...กลับเป็นมนุษย์ได้รึ?”

ฉันถามกลับ ริมฝีปากของแม่มดมีรอยยิ้ม

“กลับได้สิ ของง่าย ๆ...ว่ายังไง? ทหารรับจ้าง จะยอมทำตาม
เราโดยถือเรื่องนั้นเป็นคำตอบแทนไหม?”

ความฝันของฉันคือเปิดร้านเหล้าในบ้านนอกที่ไหนสักแห่ง หา
ภรรยาน่ารักๆ ใช้ชีวิตอย่างสงบสุข

ถ้าคำพูดของแม่มดเป็นความจริง จะได้ชีวิตมนุษย์ปกติที่เคย
ตัดใจมาไว้ในกำมือ ชีวิตปกติที่ไม่ต้องเดินปิดบังใบหน้าด้วยฮูด ไม่ต้อง
หนีจากแม่มดและไม่โดนโสเภณีหวาดกลัว แต่เชื่อได้จริงๆ เหนือ... เพราะ
อีกฝ่ายคือแม่มดเสียด้วย

“...หัวของมนุษย์สัตว์อย่างฉันมีค่าสำหรับแม่มดใช้ไหม...?”

“ถึงจะมีเสน่ห์แต่เชื่อว่าต้องอยากได้เสมอไป เราเป็นแม่มดไม่

โลภมาก เหนือสิ่งอื่นใดคือตอนนี้ อยากได้นายมากกว่าหัวนั้น ถ้าไม่มีมือเท้าก็ทำหน้าที่คุ้มกันเราไม่ได้สิ จริงไหม”

“อาจพูดแบบนั้น หลอกให้ตายใจแล้วบั่นคอทิ้งก็ได้”

“อย่าพูดบ้าๆ นะ ถ้าอย่างนั้นคงทำไปนานแล้ว ไม่จำเป็นต้องบอกให้มาเป็นคนคุ้มกันหรอก”

อาจจะจริง ฉันทเผชิญหน้ากับแม่ मदและยังปลอดภัยดีก็เป็นความจริง...แม้ไม่ถึงขั้นเชื่อใจแม่ मदคนนี้ได้ แต่สรุปแล้วคิดว่าไม่ใช่คนน่าสงสัยขนาดนั้น

มีความรู้สึกอยากเชื่ออยู่ แต่ว่า...จะดีหรือ? ถ้าเกิดโกหกล่ะ...
เพราะว่าฝ่ายตรงข้ามคือแม่ मद

“...จะทำสัญญาไหม?”

แม่ मदเอ่ยถามกะทันหัน สัญญา? ฉันทถามกลับแบบซื่อๆ

“สัญญาของแม่ मदคือหนังสือสัญญาเลือด ถ้านายยอมเป็นผู้คุ้มกันของเรา เราจะทำให้นายกลายเป็นมนุษย์ ใช้เลือดของทั้งคู่เขียนสัญญาแบบนี้ในหนังสือ ผู้ผิดสัญญาต้องพินาศโดยไม่มีข้อยกเว้น”

“...พะ...พินาศ...หรือ เธอ...”

ฉันทันตระหนก ฝ่ายแม่ मदยิ้มอย่างไม่ยี่พระ

“ไม่ต้องกลัวขนาดนั้นหรอก แค่ไม่ผิดสัญญาก็พอ เอ้ายื่นมือมาสิ”

ก่อนฉันทจะทันพูดอะไร มือของแม่ मदยื่นมาจับมือฉันท

เป็นมือของผู้หญิงอ่อนนุ่ม ทำเอาใจเต้นโดยอัตโนมัติ

ไม่ใช่แค่จับแต่แม่ मदขยับริมฝีปากมาใกล้นิ้วฉันท กดริมฝีปากใส่ท้องนิ้วแบบไม่ลังเล เสียวลิ้นเปียกชุ่มบนผิวที่ไม่ค่อยมีขน ฉันทัวสั่นรู้สึก

เหมือนชนลูกไปทั่วร่าง

“ฮะ เฮ้!”

จังหวะนั้นฉันทรงเสียงเบาๆ เพราะรู้สึกเจ็บเหมือนผิวขาด พอแม่ตเห็นหยดเลือดจากนิ้วฉันทึ่งพยับหน้าพอใจและกัดนิ้วตัวเองเช่นเดียวกัน

“ใช้หมึกผสมเลือดของทั้งสองฝ่าย ร่างหนังสือสัญญาด้วยตัวหนังสือกลับด้าน พอเผาสัญญาก็เป็นอันเสร็จสิ้น ตราบใดที่ไม่มีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งตาย ตราบใดที่ทั้งสองฝ่ายยังไม่บรรลุสัญญาหรือเพิกถอนสัญญาให้ชัดเจน เรากับนายจะโดนผูกมัดด้วยสัญญา เขาเสียตายไม่มีกระดาษ...ใช้ผ้าแทนก็ได้มั้ง”

พอพูดจบ แม่ตฉีกชายเสื้อคลุมแบบไม่ลังเล เสื้อคลุมเหมือนผ้าชีริ้วไหมจึงยิ่งเหมือนผ้าชีริ้วขีดไปใหญ่ ฉันทมองมือมีเลือดไหลของตัวเองและมีมือมีเลือดสีแดงไหลของแม่ตด้วยความรู้สึกเย็นชาอย่างประหลาด

“นี่...คุณแม่ต ทำไมถึงเลือกฉันท? ถ้าแค่อยากซ่อนตัวน่าจะเลือกคนที่ไม่น่าสงสัยกว่านี้สิ? ชินอยู่กับผู้ตกสู่ห้วงสัตว์มีแต่จะทำให้สะกดตาเปล่าๆ นะ?”

“จะซ่อนตัวทั้งที สู้สะกดตาทั้งสองฝ่าย จะช่วยให้เราไม่เป็นที่น่าสนใจมากกว่า จริงไหม?”

แม่ตตอบหน้าตาเฉย อย่างนี้เอง อาจจะใช่ ถ้าชายผู้ตกสู่ห้วงสัตว์กับแม่ตเดินด้วยกันคนที่สะกดตาดตกเป็นเป้าสนใจคงเป็นฉันทไม่ใช่แม่ต

“อีกอย่าง นายมีกลิ่นรูของเรา”

“กลิ่นรูเหรอ?”

“ใช่ ถ้าหินย้อยกว้างใน ‘ป่าจันทร์ธนู’ มีดชิ้นค่อนข้างอยู่สบาย
ทีเดียว พวกเราเรียกมันว่ารู เป็นชื่อเรียกบ้านลับรูกันเฉพาะในหมู่แม่มด”

ฉันขยับจมูกไปใกล้แกนตัวเองแล้วดมเบาๆ เพราะลึ้มในป่าจึง
มีกลิ่นผสมระหว่างโคลนกับหญ้าที่โดนทับ แต่กลิ่นที่ติดจมูกยิ่งกว่านั้น
คือกลิ่นสบสสัตว์

“...เลี้ยงสัตว์ด้วยอะไร?”

“เลี้ยงสัตว์...? นั่นสินะ มีหลายอย่างเหมือนกัน แยมมิงูกับ
แมงมุมเยอะเยอะเลย”

เลี้ยงสัตว์ วู แล้วก็แมงมุม...เร็วๆ นี่เซาที่พักแล้วไปอาบน้ำอุ่น
ดีกว่า

ทันทีที่สบานนี้ในใจเช่นนั้นก็รู้สึกซาขึ้นมาอย่างประหลาด

แม่มดเอ๋ย หนัสือสัญญาเลือดเอ๋ย ความพินาศเอ๋ย ตรงจุดที่
นึกถึงเรื่องอาบน้ำระหว่างกำลังพูดเรื่องพวกนั้นก็ได้คำตอบแล้ว ฉัน
มั่นใจตั้งแต่แรกว่าผู้หญิงคนนี้ไม่คิดทำอันตรายฉัน สัญชาติญาณเชื่อ
อย่างนั้นแท้ๆ แต่สติกลับเอาแต่สงสัยเหมือนคนบ้า ที่ผ่านมาฉันอาศัย
แค่สัญชาติญาณนี้ล่วงรู้อันตรายมากมายและเอาตัวรอดมาได้

ฉันลูบจมูกก่อนจะแย่งเศษผ้าจากมือแม่มด

“ฮะ นี่! ยังทำสัญญา...”

ไม่เสร็จ แม่มดกำลังจะบอกแบบนั้นแต่ฉันฉีกเศษผ้าปล่อยไป
ตามลมโดยไม่สนใจ แม่มดส่งเสียงทักท้วง

“โฮ่! อะ อุตส่าห์เขียนแท้ๆ ทำอะไรเนีย! คิดว่าการเขียนอักษร
เลือดบนเศษผ้ามันยากแค่ไหนกัน!”

“ไม่ต้องเขียนหรอก ของน่าสงสัยพรรคนั้น! เอามือมาสิ”

พุดจบฉันทก็จับมือแม่มด...มือสวยจริงๆ แถมยังเล็กขนาดบีบให้
แทบได้ เลือดหยดจากปลายนิ้วแม่มด เป็นเลือดจากแผลที่กัด

ฉันทประกบแผลของตัวเองกับแผลนั้นผสมเลือดของทั้งคู่

แม่มดทำตาเป็นประกายมองฉันททันที

“เรารู้จัก นี่คือคำสาบานแห่งเลือดสินะ?”

แก้มขาวกลายเป็นสีแดงเรื่อ แม่มดพุดอย่างตื่นเต้น ยิ้มแล้วพุด
ว่า “ประกบนิ้วกันแบบนี้ใช่ไหม” จากนั้นก็ประกบนิ้วกับฉันท กดท้อง
นิ้วโป่งที่ตั้งขึ้นให้แนบแน่นกว่าเดิม

“ดีกว่าหนังสือสัญญาเลือดของแม่มดใช่หรือเปล่า? นี่คือนิสัญญา
ของมนุษย์ สัญญาของทหารรับจ้าง”

ความรู้สึกของนิ้วที่ประกบกันแน่นชวนให้สั่นสั่น ฉันทจึงรีบ
ปล่อยมือจากนิ้วของแม่มด ตำแหน่งที่เลือดผสมกันร้อนผ่าวชอบกล
ตอนนี้เพิ่งมาคิดว่าหากเลือดของแม่มดกับเลือดของผู้ตกสู่ห้วงสัจด์
ผสมกันอาจเกิดเรื่องแปลกๆ แต่พอเห็นแม่มดจับนิ้วโป่งเปื้อนเลือดคล้าย
หลักฐานสำคัญบางอย่างก็คิดไปว่าเรื่องนั้นจะเป็นอย่างไรก็ช่าง

“เราขอสาบาน ทหารรับจ้าง ไม่ต้องห่วง เราจะไม่ตัดคอนาย
เด็ดขาด”

“อ้อ งั้นรี ถ้าอย่างนั้นก็คงดี ว่าแต่...คุณแม่มด เธอ...ชื่ออะไร?”

“เราคือซีโร่”

ซีโรไม่ใช่ชื่อ แต่เป็นตัวเลข อยากพูดชัดแบบนั้นแต่ไม่ดีกว่า
การสนทนาจบลงแค่นั้น ฉันมองแม่มดเหมือนค้นหา
“ไม่ถาม...ชื่อฉันเหรอ?”

แม่มดยกไหล่คล้ายวังวน

“ไม่สนใจ”

“หา?”

“เราจะเรียกชื่อเฉพาะภูตรับใช้...หรือก็คือทาสของเรา เพราะ
ชื่อคือสิ่งสำคัญสำหรับแม่มด ลองให้เรารู้ชื่อสิ จะใช้ชื่อนั้นผูกมัดนาย
ทำให้เป็นทาสโดยไม่มีปัญญาขัดขืนเด็ดขาด”

แม่มดเสะยิ้มตรงมุมปากภายใต้ฮูด ยกมือสองข้างคล้ายบอก
เดี๋ยวจับกินนะ ทำท่าจะเข้ามาเล่นงานเหมือนเด็กๆ หรือยายแก่ที่ข่มขู่
เด็ก

“เรื่องนั้น...สมเป็นแม่มดสุดๆ เลยนะ”

“ใช่แล้ว เราคือแม่มดชั้นสุดยอด”

พอฉันหัวเราะ แม่มดก็ยิ้มบอกว่า น่ากลัวใช่ไหม

ด้วยเหตุนี้ความสัมพันธ์ประหลาดระหว่างฉันกับแม่มดจึงเริ่ม
ต้นขึ้น ฉันกับแม่มดไม่ได้เรียกชื่อกันและไม่รู้ด้วย แต่อย่างไรเสียคงเป็น
ความสัมพันธ์ชั่วข้ามเดือน

น่าจะเป็นระยะห่างอันเหมาะสมสำหรับความสัมพันธ์ที่จะจบ
ลงในไม่ช้า

หมวดนิยายแปล
แฟนตาซี - โลกโนเวล

9 786165 830553

ราคา 169 บาท

ISBN 978-616-583-055-3

Zero kara hajimeru Mahou no Sho Volume 1

©KAKERU KOBASHIRI / KADOKAWA CORPORATION 2014

Edited by ASCII MEDIA WORKS

First published in Japan in 2014 by KADOKAWA CORPORATION, Tokyo.

Thai translation rights arranged with KADOKAWA CORPORATION, Tokyo,

through TOHAN CORPORATION, Tokyo.

DEXpress

shop.DEXclub.com | DEXpressclub

ปฏิทินโบสถ์ปี 526 ...โลกมี 'วิชาเวท' แต่ยังไม่รู้จักสิ่งที่เรียกว่า 'เวทมนตร์'
และผู้คนใส่สำ 'แม่มด' ในฐานะ:สิ่งชั่วร้าย...

ทหารรับจ้างครึ่งคนครึ่งสัตว์นายหนึ่งซึ่งโดนผู้คนรังเกียจเพราะเป็น 'ผู้ตกสู่
ห้วงสัตว์' เขาจึงเฝ้าฝันว่าอยากเป็นมนุษย์ และแล้วโชคชะตาก็นำพาให้เขามาพบกับ
'ซีไร' แม่มดผู้กำลังตามหา 'ตำราของซีไร' ตำราเวทมนตร์ซึ่งมีพลังทำลายโลกที่โดน
ใครบางคนขโมยไป!? ทหารรับจ้างจึงยอมเป็นพนักุ้มกันแม่มดที่สุดแสนเกลียด โดยไม่
เชื่อใจว่าจะทำให้ เขากลับร่างเป็นมนุษย์...

นิยายแนวแฟนตาซีที่การันตีด้วย 'รางวัลชนะเลิศ' จากการประกวดนิยาย
แดงเกศครั้งที่ 20 มาแล้ว!!

 LIGHT NOVEL